Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

12 юли 2018 година [*] [i]

„Конкуренция — Картели — Европейски пазар на електрически кабели — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС — Единно продължено нарушение — Незаконосъобразност на решението за проверка — Разумен срок — Принцип на добра администрация — Принцип на лична отговорност — Солидарна отговорност за заплащането на глобата — Достатъчно доказателства за нарушението — Продължителност на нарушението — Глоби — Пропорционалност — Равно третиране — Правомощие за пълен съдебен контрол“

По дело T-449/14

Nexans Франция SAS, установено в Курбевуа (Франция),

Nexans SA, установено в Курбевуа,

за които се явяват G. Forwood, адвокат, M. Powell, A. Rogers и A. Oh, solicitors,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват първоначално C. Giolito, H. van Vliet и A. Biolan, а впоследствие C. Giolito и H. van Vliet, в качеството на представители, подпомагани от B. Doherty, barrister,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС, от една страна, за отмяна на Решение C (2014) 2139 окончателен на Комисията от 2 април 2014 г. относно производство по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело AT.39610 — Електрически кабели) в частта, в която се отнася до жалбоподателите, и от друга страна, за намаляване на размера на наложените им глоби,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: A. M. Collins, председател, M. Кънчева (докладчик) и R. Barents, съдии,

секретар: C. Heeren, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 март 2017 г.,

постанови настоящото

[*] Език на производството: английски.

Решение

I. Обстоятелствата по спора

А. Жалбоподателите и съответният сектор

1 Жалбоподателите, Nexans France SAS и неговото дружество майка — Nexans SA, са френски дружества, които осъществяват дейност в сектора на производството и доставката на подводни и подземни електрически кабели.

2 Подводните и подземните електрически кабели се използват съответно под водата и под земята за преноса и разпределянето на електроенергия. Те се подразделят на три категории: с ниско напрежение, със средно напрежение и с високо и много високо напрежение. В повечето случаи електрическите кабели с високо и много високо напрежение се продават като част от проекти. Тези проекти представляват съчетание от електрически кабели и необходимото допълнително оборудване, инсталации и услуги. Електрическите кабели с високо и много високо напрежение се продават в целия свят на големи оператори на национални мрежи и на други електроенергийни предприятия предимно в рамките на обществени поръчки.

Б. Административното производство

3 С писмо от 17 октомври 2008 г. шведското дружество ABB AB прави пред Комисията на Европейските общности редица изявления и предоставя редица документи относно ограничителни търговски практики в сектора на производството и доставката на подземни и подводни електрически кабели. Тези изявления и документи са предоставени в рамките на искане за освобождаване от глоба съгласно Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 298, 2006 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер“).

4 В отговор на изявленията на ABB от 28 януари до 3 февруари 2009 г. Комисията извършва проверки в помещенията на Prysmian SpA и Prysmian Cavi e Sistemi Srl, както и на жалбоподателите.

5 На 2 февруари 2009 г. японските дружества Sumitomo Electric Industries Ltd, Hitachi Ltd и Cable J-Power Systems Corp. подават съвместно искане за освобождаване от глоба на основание на точка 14 от Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер, а при условията на евентуалност, искане за намаляване на глобите на основание на точка 27 от това известие. Впоследствие те правят и устни изявления пред Комисията и предоставят документи.

6 В хода на разследването Комисията изпраща на предприятия от сектора за производство и доставка на подземни и подводни електрически кабели множество искания за информация съгласно член 18 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), и точка 12 от Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер.

7 На 30 юни 2011 г. Комисията образува производство и приема изложение на възраженията срещу следните юридически лица: Pirelli & C. SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Energia, Prysmian, The Goldman Sachs Group, Inc., Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable, J-Power Systems, Furukawa Electric Co. Ltd, Fujikura Ltd, Viscas Corp., SWCC Showa Holdings Co. Ltd, Mitsubishi Cable

Industries Ltd, Exsym Corp., ABB, ABB Ltd, Brugg Kabel AG, Kabelwerke Brugg AG Holding, nkt cables GmbH, NKT Holding A/S, Silec Cable, SAS, Grupo General Cable Sistemas, SA, Safran SA, General Cable Corp., LS Cable & System Ltd, Taihan Electric Wire Co. Ltd и жалбоподателите.

8 От 11 до 18 юни 2012 г. всички адресати на изложението на възраженията, с изключение на Furukawa Electric, участват в административно изслушване пред Комисията.

9 С решения от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия (T-135/09, EU:T:2012:596), и от 14 ноември 2012 г., Prysmian и Prysmian Cavi e Sistemi Energia/Комисия (T-140/09, непубликувано, EU:T:2012:597), Общият съд отменя частично решенията за проверка, адресирани, от една страна, до жалбоподателите, и от друга, до Prysmian и до Prysmian Cavi e Sistemi Energia, доколкото тези решения се отнасят до електрическите кабели — различни от подводните и подземните електрически кабели с високо напрежение — и свързаните с тях материали и отхвърля жалбите в останалата им част. На 24 януари 2013 г. жалбоподателите обжалват първото от тези съдебни решения. С решение от 25 юни 2014 г., Nexans и Nexans France/Комисия (C-37/13 P, EU:C:2014:2030), Съдът отхвърля жалбата.

10 На 2 април 2014 г. Комисията приема Решение C (2014) 2139 окончателен относно производството по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело AT.39610 — Електрически кабели) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

B. Обжалваното решение

1. Разглежданото нарушение

11 Член 1 от обжалваното решение гласи, че няколко предприятия са участвали през различни периоди от време в единно продължено нарушение на член 101 ДФЕС в „сектора на подводните и/или подземните електрически кабели с (много) високо напрежение“. По същество Комисията констатира, че от февруари 1999 г. до края на януари 2009 г. основните европейски, японски и южнокорейски производители на подводни и подземни електрически кабели са участвали в мрежа от многостранни и двустранни срещи и са установили контакти с цел ограничаване на конкуренцията в областта на проектите за подземни и подводни електрически кабели с (много) високо напрежение в конкретни региони, като са си разпределили пазарите и клиентите и по този начин са нарушили нормалния конкурентен процес (съображения 10—13 и 66 от посоченото решение).

12 В обжалваното решение Комисията приема, че картелът има две основни конфигурации, които съставляват едно цяло. По-специално според Комисията картелът се състои от две части, а именно от:

– „картелна конфигурация A/R“, която обединява европейските предприятия, наричани общо „членове R“, японските предприятия, обозначени като „членове A“, и южнокорейските предприятия, обозначени като „членове K“. Тази конфигурация позволява разпределянето на територии и клиенти между европейските, японските и южнокорейските производители. Това разпределяне се извършва въз основа на споразумението за „националната територия“, по силата на което японските и южнокорейските производители не се конкурират за проекти на „националната територия“ на европейските производители, а последните се ангажират да стоят настрани от пазарите на Япония и Южна Корея. Освен това се извършва разпределяне на проекти и в „износните територии“, а именно останалия свят, с изключение по-специално на Съединените щати, като за определен период от време се спазва „квотата 60/40“, което означава, че 60 % от проектите са запазени за европейските производители, а 40 % остават за азиатските производители;

– „европейска картелна конфигурация“, която включва разпределянето на територии и клиенти между европейските производители за проекти, които трябва да се реализират на европейската „национална територия“, или за проекти, които са разпределени на европейските производители (вж. т. 3.3 от обжалваното решение, и по-специално съображения 73 и 74 от това решение).

13 Комисията констатира, че участниците в картела са предвидили задължения за докладване на данни с цел проследяване на изпълнението на споразуменията за разпределяне (съображения 94—106 и 111—115 от обжалваното решение).

14 Като отчита ролята на различните участници в картела в привеждането му в действие, Комисията ги класира в три групи. Най-напред, тя определя твърдото ядро на картела, към което принадлежат, от една страна, европейските предприятия Nexans France, предприятията, дъщерни дружества на Pirelli & C., по-рано Pirelli SpA, участвали впоследствие в картела (наричани по-нататък „Pirelli“), и Prysmian Cavi e Sistemi Energia, и от друга страна, японските предприятия Furukawa Electric, Fujikura и съвместното им предприятие Viscas, както и Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и съвместното им предприятие J-Power Systems (съображения 545—561 от обжалваното решение). По-нататък тя определя група от предприятия, които не са част от твърдото ядро, но които все пак не могат да се считат за маргинални участници в картела, и класира в тази група ABB, Exsym, Brugg Kabel и образуването, съставено от Sagem SA, Safran и Silec Cable (съображения 562—575 от посоченото решение). Накрая тя приема, че Mitsubishi Cable Industries, SWCC Showa Holdings. Ltd, LS Cable & System, Taihan Electric Wire. и nkt cables са маргинални участници в картела (съображения 576—594 от това решение).

2. Отговорността на жалбоподателите

15 Отговорността на Nexans France е ангажирана поради прякото му участие в картела в периода от 13 ноември 2000 г. до 28 януари 2009 г. Прието е, че Nexans носи отговорност за нарушението в периода от 12 юни 2001 г. до 28 януари 2009 г. в качеството му на дружество майка на Nexans France (съображения 712—714 от обжалваното решение).

3. Наложените глоби

16 С член 2, букви в) и г) от обжалваното решение се налага, от една страна, глоба в размер на 4 903 000 EUR на Nexans France (за периода от 13 ноември 2000 г. до 11 юни 2001 г.), и от друга страна, глоба в размер на 65 767 000 EUR на Nexans France, „съвместно и солидарно“ с Nexans (за периода от 12 юни 2001 г. до 28 януари 2009 г.).

17 За изчисляване на размера на глобите Комисията прилага член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 и методологията, изложена в Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на посочения член (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г.“).

18 На първо място, що се отнася до основния размер на глобите, след като определя релевантната стойност на продажбите в съответствие с точка 18 от Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. (съображения 963—994 от обжалваното решение), Комисията определя дела от стойността на продажбите, който отразява тежестта на нарушението, в съответствие с точки 22 и 23 от посочените насоки. В това отношение тя приема, че по естеството си нарушението спада към най-тежките ограничения на конкуренцията, което обосновава налагането на ставка за тежест от 15 %. Освен това Комисията увеличава коефициента за тежест с 2 % за всички адресати на основание на общия пазарен дял и почти световния географски

обхват на картела, който обхваща по-специално цялата територия на Европейското икономическо пространство (ЕИП). От друга страна, тя приема, че поведението на европейските предприятия засяга конкуренцията в по-голяма степен отколкото това на останалите предприятия, тъй като, освен че са участвали в „картелна конфигурация A/R“, европейските предприятия са разпределяли помежду си и проектите за електрически кабели в рамките на „европейската картелна конфигурация“. По тази причина Комисията определя дела от стойността на продажбите, който ще бъде приложен с оглед на тежестта на нарушението, на 19 % за европейските производители и на 17 % за останалите предприятия (съображения 997—1010 от посоченото решение).

19 Що се отнася до мултипликационния коефициент за продължителността на нарушението, Комисията прилага коефициент 8,16 по отношение на Nexans France за периода от 13 ноември 2000 г. до 28 януари 2009 г. и коефициент 7,58 по отношение на Nexans за периода от 12 юни 2001 г. до 28 януари 2009 г. Освен това по отношение на Nexans France тя включва в основния размер на глобата допълнителна сума (входна такса) в размер на 19 % от стойността на продажбите. Така определеният основен размер на глобата възлиза на 70 670 000 EUR (съображения 1011—1016 от обжалваното решение).

20 На второ място, що се отнася до коригирането на основния размер на глобите, Комисията не установява утежняващи обстоятелства, които могат да окажат влияние върху основния размер на глобата, определен за всеки от участниците в картела, с изключение на ABB. Що се отнася до смекчаващите обстоятелства обаче, тя решава да отрази в размера на глобите ролята на различните предприятия в прилагането на картела. Така тя намалява с 10 % основния размер на глобата, която трябва да се наложи на маргиналните участници в картела, и с 5 % основния размер на глобата, която трябва да се наложи на предприятията, чието участие в картела е със среден интензитет. Освен това тя предоставя на Mitsubishi Cable Industries, на SWCC Showa Holdings (за периода преди създаването на Exsym), на LS Cable & System и на Taihan Electric Wire допълнително намаление от 1 %, поради това че не са знаели за определени аспекти на единното продължено нарушение и не носят отговорност за тези аспекти. На предприятията, които участват в твърдото ядро на картела, включително на жалбоподателите, обаче не е предоставено никакво намаление на основния размер на глобата (съображения 1017—1020 и 1033 от обжалваното решение). От друга страна, в приложение на Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. Комисията предоставя допълнително намаление от 3 % на Mitsubishi Cable Industries поради ефективното му сътрудничество извън рамките на Известието за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер (съображение 1041 от посоченото решение).

II. Производството и исканията на страните

21 На 17 юни 2014 г. жалбоподателите подават жалбата по настоящото дело в секретариата на Общия съд.

22 В рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от неговия процедурен правилник, Общият съд (осми състав) поставя въпроси на страните, на които те трябва да отговорят писмено и иска от Комисията да предостави документи.

23 След промяна в съставите на Общия съд, в приложение на член 27, параграф 5 от Процедурния правилник съдията докладчик е включен в осми състав (нов състав), на който съответно е разпределено настоящото дело.

24 Страните отговарят на поставените от Общия съд въпроси в определения за това срок. Комисията предоставя един от исканите документи, като същевременно иска да се постанови мярка за събиране на доказателства, за да може да предостави и останалите документи,

поискани от Общия съд, а именно протоколи от устните изявления, направени от J-Power Systems в рамките на съвместното му искане с Hitachi Cable и Sumitomo Electric Industries за освобождаване от глоба. С определение от 17 януари 2017 г. председателят на осми състав на Общия съд постановява мярка по събиране на доказателства, целяща да накара Комисията да предостави въпросните протоколи. Комисията изпълнява тази мярка на 24 януари 2017 г.

25 По предложение на съдията докладчик Общият съд решава да започне устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 21 март 2017 г.

26 Жалбоподателите молят Общия съд:

– да отмени обжалваното решение, доколкото то се основава на незаконно иззети от Nexans France документи,

– да отмени обжалваното решение, доколкото в него се приема, че Nexans France е участвало в нарушение преди 22 февруари 2001 г.,

– да намали размера на наложените им глоби със сума, съответстваща на по-малка продължителност и по-малък коефициент за тежест,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27 Комисията моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

III. От правна страна

28 В жалбата жалбоподателите отправят както искане за отмяна на обжалваното решение, така и искане за намаляване на размера на наложените им глоби.

29 На първо място, що се отнася до искането за отмяна, жалбоподателите искат пълна или частична отмяна на обжалваното решение, тъй като, от една страна, то се основава на неправомерно иззети от Nexans France документи, и от друга страна, в него се приема, че Nexans France е участвало в нарушението преди 22 февруари 2001 г.

30 Жалбоподателите изтъкват две основания в подкрепа на искането си за отмяна. Първото е изведено от нарушение на член 20, параграфи 2—4 от Регламент № 1/2003, на решението на Комисията от 9 януари 2009 г. (наричано по-нататък „решението за проверка“), на правото на защита и на член7 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), а второто — от грешка в преценката относно определянето на началната дата на участието на Nexans France в картела.

31 На второ място, що се отнася до искането за намаляване на размера на наложените им глоби, жалбоподателите искат Общият съд да замести преценката на Комисията със собствената си преценка, като отчете грешките, допуснати от Комисията във връзка с компонентите за изчисляване на посочените глоби, а именно продължителността на участието на Nexans France в нарушението и коефициента за тежест.

32 В подкрепа на искането си за намаляване на размера на наложените им глоби, освен на грешката на Комисията относно продължителността на нарушението, която се оспорва с второто основание за обжалване, жалбоподателите се позовават и на едно специфично основание, изведено от явна грешка в преценката, както и от нарушение на задължението за мотивиране и на принципа на равно третиране при определянето на коефициента за тежест на нарушението във връзка с изчисляването на размера на глобите.

А. По искането за отмяна

1. По първото основание, изведено от липса на правно основание, от нарушение на решението за проверка, на правото на защита, на член 20, параграфи 2—4 от Регламент № 1/2003 и на член 7 от Хартата

33 Жалбоподателите изтъкват, че някои от мерките, приети от Комисията по време на внезапната проверка, проведена от 28 до 30 януари 2009 г. и на 3 февруари 2009 г. на основание на решението от 9 януари 2009 г. (наричано по-нататък „решението за проверка“), са незаконосъобразни и че информацията, получена от Комисията по време на тази проверка, не е трябвало да се допуска в административното производство, нито да се взема предвид в обжалваното решение.

34 Жалбоподателите упрекват инспекторите на Комисията в това, че са копирали няколко набора от електронни писма, намерени в компютъра на г-н J. и в този на г-н R., както и целия твърд диск на компютъра на г-н J., и са отнесли тези копия със себе си, за да потърсят впоследствие в помещенията на Комисията в Брюксел (Белгия) доказателства от значение за разследването (наричани по-нататък „спорните мерки“).

35 Първо, жалбоподателите поддържат, че действайки по този начин, служителите на Комисията са превишили правомощията си по член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Те изтъкват по-специално че съгласно член 20, параграф 2, буква в) от посочения регламент служители на Комисията не могат да изземват или копират документи, без преди това да са ги разгледали. Ако това не е направено, при проверката Комисията можела само да копира цялата информационна система на дадено дружество, включително голям брой документи, които нямат абсолютно никакво значение за разследването, и да разгледа копието по свое усмотрение в помещенията си в Брюксел.

36 Второ, според жалбоподателите копирането на тези данни от Комисията, за да ги разгледа впоследствие в помещенията си в Брюксел, излиза извън условията на решението за проверка, което ограничава географския обхват на проверката до помещенията на Nexans.

37 Трето, жалбоподателите поддържат, че спорните мерки са нарушили правото им на защита, тъй като са им попречили да защитят интересите си. Те считат, че удължаването на проверката с месец и половина всъщност им е попречило да направят сериозна оценка на възможността да отправят искане за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, тъй като в този период било невъзможно да се прецени каква „добавена стойност“ може да се прибави към вече събраните от Комисията доказателства.

38 Четвърто, жалбоподателите изтъкват, че след като в случая проверката е започнала във Франция, но е продължила в Белгия, съгласно член 20, параграфи 3 и 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 Комисията е трябвало да уведоми Autorité belge de la concurrence (Белгийски орган за защита на конкуренцията) за продължаването на проверката в Белгия.

39 Пето, жалбоподателите изтъкват, че тъй като копирането на „масиви“ от данни, които не са били разгледани предварително от Комисията, не попада в правомощията на Комисията по Регламент № 1/2003, такова изземване представлява произволна и непропорционална намеса в сферата на частната им дейност, защитена от член 7 от Хартата.

40 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

41 Преди да се отговори на доводите на страните, трябва да се разгледа накратко начинът на провеждане на проверката, извършена от служителите на Комисията в помещенията на жалбоподателите.

а) По начина на провеждане на проверката

42 Както е видно от решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия (T-135/09, EU:T:2012:596), на 28 януари 2009 г. инспекторите на Комисията, придружени от представители на френския орган за защита на конкуренцията, отиват в помещенията на Nexans France в Клиши (Франция), за да извършат проверка на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003. Те връчват на предприятието решението за проверка на „Nexans и на всички пряко или непряко контролирани от него предприятия, включително Nexans France“, както и обяснителната бележка относно проверката.

43 Инспекторите изразяват желание да разгледат документите, както и компютрите на някои от служителите на Nexans France, а именно на г-н R. (заместник генерален директор и директор по маркетинга — отдел „Високо напрежение“), г-н B. (генерален директор — отдел „Високо напрежение“) и г-н J. (директор по продажбите и маркетинга на търговски отдел „Високо наземно напрежение“). Инспекторите са информирани, че г-н J. е в командировка с компютъра си и ще се върне чак на 30 януари 2009 г., петък.

44 Най-напред инспекторите разглеждат документи на хартиен носител в офисите на г-н R., г-н B. и г-н J., както и в офиса на общия им асистент. След това те преместват компютрите на г-н R., г-н B. и г-н D. (ръководител на проект — отдел „Високо напрежение“) в предоставената им заседателна зала. С помощта на законната технология на цифровата криминалистика (наричана по-нататък „FIT“) те копират твърдите дискове на тези компютри и ги подготвят за индексиране, което трябва да приключи на следващия ден. В края на първия ден от проверката офисът на г-н J. и предоставената на инспекторите заседателна зала са запечатани. На втория ден от проверката продължава търсенето на информация в направените копия на твърдите дискове. В края на деня предоставената на инспекторите заседателна зала отново е запечатана.

45 На третия ден от проверката инспекторите успяват да разгледат преносимия компютър на г-н J., който се връща от командировка. Първоначално не е копирано съдържанието на този компютър, но прилагането на FIT позволява да се разгледат файлове, документи и електронни писма, изтрити от твърдия диск на компютъра, и да се констатира, че тези документи са от значение за разследването. Инспекторите решават да копират този твърд диск. В този момент на разследването обаче те вече не разполагат с достатъчно време, за да направят такова копие. Затова решават да копират избраните данни върху *устройства* за пренос и съхранение на данни (наричани по-нататък „УПСД“), които да вземат със себе си в Брюксел. Става дума за два набора от електронни писма, открити в преносимия компютър на г-н J., които са копирани върху УПСД, озаглавени „JABR 12“ и „JABR 13“. Те копират и набор от електронни писма, намерени в компютъра на г-н R., върху две УПСД, озаглавени „JABR 14“ и „JABR 15“. Тези четири УПСД са поставени в пликове, които впоследствие са запечатани и подписани от представител на жалбоподателите. Запечатаните пликове са отнесени в помещенията на Комисията в Брюксел. Компютърът на г-н J. и УПСД, намерено в офиса му и съдържащо защитени с парола документи, са поставени в шкаф, който инспекторите запечатват. След това твърдите дискове

на компютрите на Комисията, използвани за целите на търсенето, са изтрити и в тях вече не се съдържат файловете, взети по време на проверката. Инспекторите информират жалбоподателите, че ще ги уведомят за датата, на която ще продължи проверката. Жалбоподателите изтъкват, че предпочитат евентуалната проверка на твърдия диск на компютъра на г-н J. да се извърши в помещенията на Nexans France, а не в помещенията на Комисията.

46 Инспекторите се връщат в помещенията на Nexans France на 3 февруари 2009 г., вторник. Те отварят запечатания шкаф, съдържащ намереното в офиса г-н J. УПСД и компютъра му. Те проверяват на място УПСД, разпечатват и запазват два документа от това устройство и го връщат на представителите на жалбоподателите. Инспекторите правят три копия на твърдия диск на компютъра на г-н J., които записват на три УПСД. Те предоставят на представителите на жалбоподателите едно от трите УСПД, а останалите две поставят в запечатани пликове, които отнасят в Брюксел, след като отбелязват факта, че жалбоподателите оспорват законността на това действие. Инспекторите посочват, че запечатаните пликове ще бъдат отворени само в помещенията на Комисията в присъствието на представители на жалбоподателите.

47 На 2 март 2009 г. отнесените от Комисията запечатани пликове, съдържащи УПСД, са отворени в присъствието на адвокатите на жалбоподателите в помещенията на Комисията в Брюксел. Разгледани са документите, които са копирани върху тези УПСД, а инспекторите разпечатват на хартиен носител тези от тях, които считат за релевантни за разследването. Второ копие от тези документи на хартиен носител, както и списък на тези документи, са предоставени на адвокатите на жалбоподателя. Разглеждането на всички данни, записани върху въпросните УПСД, продължава осем работни дни и приключва на 11 март 2009 г. Помещението, в което се разглеждат документите и УПСД, се запечатва в края на всеки работен ден в присъствието на адвокатите на жалбоподателите и се отваря на следващия ден отново в тяхно присъствие. След приключване на тези действия твърдите дискове на компютрите, на които са работили инспекторите на Комисията, са изтрити.

б) По твърдяната липса на правно основание на спорните мерки

48 Жалбоподателите поддържат по същество, че като са копирали твърдия диск на компютъра на г-н J., както и няколко набора от електронни писма, намерени в същия компютър и в този на г-н R., за да търсят впоследствие в помещенията на Комисията в Брюксел документи от значение за разследването, служителите на Комисията са надхвърлили пределите на правомощията, които член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003 предоставя на Комисията.

49 Най-напред следва да се припомни, че член 4 от Регламент № 1/2003 гласи, че „[с] цел прилагане на членове [101] и [102] от Договора Комисията разполага с правомощията, предвидени в настоящия регламент“.

50 Член 20, параграф 1 от Регламент № 1/2003 предвижда, че за да изпълни задълженията, възложени ѝ с посочения регламент, Комисията може да извършва всички необходими проверки на предприятия или на сдружения на предприятия.

51 Що се отнася до правомощията, с които разполага Комисията при извършването на проверка, член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003 предвижда по-специално следното:

„Длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията да извършат проверка, разполагат с правомощията:

[…]

б) да проверяват книгите и другите документи, свързани със стопанската дейност, независимо от носителя, на който се съхраняват;

в) да вземат или получават под всякаква форма копия или извлечения от тези книги или документи;

г) да запечатват всички търговски помещения и счетоводни книги или документи за срока и в степента, необходими за проверката;

[…]“.

52 В случая трябва да се уточни, че практиката, изразяваща се в копирането на твърд диск на компютър или на данни, съхранявани на носител на цифрова информация, се използва в рамките на FIT, която служителите на Комисията използват по време на проверките. Всъщност, както посочва Комисията в писменото си становище, а жалбоподателите не го оспорват, използването на тази технология се състои в търсенето — с помощта на специален софтуер в твърдия диск на даден компютър или във всеки друг носител на цифрова информация — на релевантни с оглед на предмета на проверката данни чрез използването на ключови думи. Това търсене предполага предварителен етап, наречен „индексиране“, по време на който софтуерът каталогизира всички букви и думи, които се съдържат в твърдия диск на даден компютър или във всеки друг носител на цифрова информация, предмет на проверката. Продължителността на това индексиране зависи от размера на съответния носител на цифрова информация, но като цяло отнема значително време. При тези обстоятелства служителите на Комисията по принцип копират данните, съдържащи се в носителя на цифрова информация на предприятието, предмет на проверката, за да индексират съхранените в него данни. Когато става дума за твърд диск на компютър, това копиране може да стане под формата на снимка. Това позволява да се направи точно копие на твърдия диск, предмет на проверката, което съдържа всички данни, налични в този твърд диск към момента на копирането, включително изтритите файлове.

53 В това отношение, първо, трябва да се констатира, че тъй като, от една страна, както бе обяснено в точка 52 по-горе, данните, съхранявани на носител на цифрова информация на предприятието, предмет на проверката, се копират за целите на индексирането, и тъй като, от друга страна, целта на това индексиране е да позволи да се потърсят впоследствие релевантни за разследването документи, копирането на тези данни попада в правомощията, предоставени на Комисията от член 20, параграф 2, букви б) и в) от Регламент № 1/2003.

54 Всъщност, противно на поддържаното от жалбоподателите, от член 20, параграф 2, букви б) и в) от Регламент № 1/2003 не следва, че правомощието на Комисията да взема или да получава копия или извлечения от книги или други документи, свързани със стопанската дейност на проверяваното предприятие, се ограничава до книгите и документите, които вече са били проверени.

55 Освен това трябва да се отбележи, че такова тълкуване би могло да засегне полезния ефект на член 20, параграф 2, буква б) от посочения регламент, тъй като при определени обстоятелства е възможно проверката на книгите и на другите документи, свързани със стопанската дейност на проверяваното предприятие, да изисква или, както в случая, да може да бъде опростена чрез предварителното копиране на посочените книги и документи.

56 Следователно трябва да се констатира, че тъй като копирането на твърдия диск на компютъра на г-н J. и на наборите от електронни писма, намерени в посочения компютър и в компютъра на г-н R., е част от използваната от служителите на Комисията FIT, чиято цел е търсенето на релевантна за разследването информация, това копиране попада в правомощията, предвидени в член 20, параграф 2, букви б) и в) от Регламент № 1/2003.

57 Второ, доколкото доводите на жалбоподателите трябва да се тълкуват в смисъл, че с тях те упрекват служителите на Комисията, че са включили в преписката по разследването копията на наборите от електронни писма, намерени в компютъра на г-н R. и в този на г-н J., както и копие на твърдия диск на последния компютър, без да проверят предварително дали всички документи, съдържащи се в посочените копия, са релевантни с оглед на предмета на проверката, тези доводи не могат да бъдат приети.

58 Всъщност, както следва от точки 42—47 по-горе, едва след като са констатирали — по време на извършената в помещенията на Комисията в Брюксел в присъствието на представители на жалбоподателите проверка на документите, съдържащи се в копията на наборите от електронни писма, намерени в компютъра на г-н R. и в този на г-н J., както и в копието на твърдия диск на последния компютър — че на пръв поглед някои от тези документи са релевантни с оглед на предмета на проверката, служителите на Комисията в крайна сметка прилагат към преписката по разследването въпросните документи на хартиен носител.

59 Трябва да се констатира, че противно на поддържаното от жалбоподателите, служителите на Комисията не са приложили направо към преписката по разследването документите, съдържащи се в копията на наборите от електронни писма, намерени в компютъра на г-н R. и в този на г-н J., както и в копието на твърдия диск на последния компютър, без да проверят предварително дали тези документи са релевантни с оглед на предмета на проверката.

60 Трето, що се отнася до довода на жалбоподателите, че служителите на Комисията нямат право да търсят релевантна за разследването информация в копието на твърдия диск на компютъра на г-н J., както и в копията на наборите от електронни писма, намерени в посочения компютър и в компютъра на г-н R, в помещенията на Комисията, трябва да се посочи, че член 20, параграф 2, буква б) от Регламент № 1/2003 не предвижда, както твърдят жалбоподателите, че проверката на книгите и на другите документи, свързани със стопанската дейност на проверяваните предприятия, трябва да се извърши единствено в помещенията на тези предприятия, когато, както в случая, тази проверка не е могла да бъде довършена в първоначално предвидения срок. Той задължава Комисията единствено да предостави на проверяваните предприятия по време на проверката на документите в нейните помещения същите гаранции като тези, които е длъжна да спазва при проверките на място.

61 Трябва да се отбележи обаче, че по време на съдебното заседание в отговор на въпрос от Общия съд жалбоподателите признават, че не упрекват Комисията, че при проверката в помещенията ѝ в Брюксел на копието от твърдия диск на компютъра на г-н J. и на копията на наборите от електронни писма, намерени в посочения компютъра и в компютъра на г-н R., тя е действала по начин, различен от този, по който би действала, ако проверката бе извършена в помещения на жалбоподателите. Жалбоподателите изтъкват само че обстоятелството, че тази проверка е била извършена в помещенията на Комисията, ги е лишило от възможността да ползват помощта на компетентни служители, за да дадат обяснения на Комисията по разгледаните по време на проверката документи.

62 В това отношение е достатъчно да се посочи, че жалбоподателите не твърдят, че Комисията не е позволила на техните представители да бъдат подпомогнати от някои от техните служители при разглеждането на въпросните копия в помещенията на Комисията.

63 Във всички случаи трябва да се припомни, както е видно от изложението на фактите в точки 46 и 47 по-горе, че въпросните копия са били занесени в Брюксел в запечатани пликове, че отварянето на пликовете, които са съдържали посочените копия, и разглеждането им е било извършено на договорена с жалбоподателите дата и в присъствието на техни представители, че помещенията на Комисията, в които са разглеждани копията, са били надлежно защитени с поставянето на печати, че документите, извадени от тези копия, които Комисията е решила да приложи към преписката по разследването, са били разпечатани и описани, че копие от тези

документи е било предоставено на жалбоподателите и че след приключване на разглеждането копието на твърдия диск на компютъра на г-н J. и на копията на набора от електронни писма, намерени в посочения компютъра и в компютъра на г-н R., са били изтрити окончателно.

64 Предвид гореизложеното трябва да се заключи, че при проверката Комисията не е надхвърлила правомощията си по член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Следователно това твърдение за нарушение на жалбоподателите трябва да се отхвърли.

в) По твърдяното нарушение на решението за проверка

65 Що се отнася до довода на жалбоподателите, че като са търсили в помещенията на Комисията в Брюксел релевантна за разследването информация в копието на твърдия диск на компютъра на г-н J. и в копията на наборите от електронни писма, намерени в посочения компютър и в компютъра на г-н R., служителите на Комисията са нарушили обхвата на решението за проверка, следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда мотивите на посоченото решение ограничават обхвата на правомощията, предоставени на служителите на Комисията с член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003 (решение от 18 юни 2015 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, C-583/13 P, EU:C:2015:404, т. 60).

66 В случая, от една страна, що се отнася до географския обхват на решението за проверка, следва да се констатира, че той е описан в член 1, втора алинея от това решение по следния начин:

„Проверката може да се извърши във всички помещения, контролирани от предприятието, и по-специално в офисите на следния адрес: 4-10 Rue Mozart, 92110 Клиши, Франция“.

67 Така от решението за проверка следва, че макар проверката да „може“ да се извърши във „всички помещения, контролирани“ от жалбоподателите, и по-специално в офисите им в Клиши, не е задължително тя да се извършва, както твърдят жалбоподателите, само в техните помещения, като се изключи възможността Комисията да продължи проверката в Брюксел.

68 От друга страна, що се отнася до времевия обхват на решението за проверка, следва да се посочи, че член 2 от това решение определя датата, от която може да започне дадена проверка, но не уточнява датата, на която тя трябва да приключи.

69 Неуказването на дата за приключване на проверката естествено не означава, че тя може да продължи неограничено във времето, тъй като в това отношение Комисията е длъжна да спазва разумен срок в съответствие с член 41, параграф 1 от Хартата.

70 В случая обаче трябва да се констатира, че в рамките на настоящото основание жалбоподателите не твърдят, че периодът от един месец, изтекъл от проверката в помещенията на жалбоподателите до продължаването на тази проверка в Брюксел, е неразумен.

71 От това следва, че противно на твърдяното от жалбоподателите, решението за проверка допуска служителите на Комисията да продължат да търсят в помещенията на Комисията в Брюксел релевантни за разследването документи в копията на твърдите дискове на компютрите на някои от служителите на Nexans France.

72 Предвид гореизложеното трябва да се заключи, че като е приела по време на проверката спорните мерки, Комисията не е нарушила обхвата на решението за проверка. Следователно това твърдение за нарушение на жалбоподателите трябва да се отхвърли.

г) По твърдяното нарушение на правото на защита

73 Жалбоподателите изтъкват, че спирането на подбора на релевантните за предмета на проверката документи между 3 февруари 2009 г. и 2 март 2009 г. — датата на отваряне на запечатаните пликове, съдържащи носителите на цифрова информация, на които са копирани набори от електронни писма на някои служители на Nexans France и твърдият диск на компютъра на г-н J. — ги е лишило от възможността да направят сериозна оценка на възможността да отправят искане за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, тъй като през този период те не са могли да определят добавената стойност на останалата информация, с която разполагат. От това следвало, че по този начин Комисията била нарушила правото им на защита.

74 В това отношение следва да се припомни, че съгласно точка 10 от Известието относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер не се предоставя освобождаване от глоба „ако по времето на подаването [на информация и на доказателства] Комисията вече разполага с достатъчно доказателства, за да приеме решение да извърши проверка във връзка с твърдения картел или ако вече е извършила такава проверка“.

75 В случая обаче, както потвърждава Общият съд в точка 93 от решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия (T-135/09, EU:T:2012:596), Комисията е разполагала с достатъчно доказателства, що се отнася до подводните и подземните електрически кабели с високо напрежение, за да разпореди проверката, извършена в помещенията на Nexans. От това следва, че не е било възможно жалбоподателите да бъдат освободени от глоба на основание на Известието относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер.

76 Вярно е, че съгласно точка 23 от Известието относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер предприятията, разкрили участието си в твърдян картел, засягащ Европейския съюз, които не отговарят на условията за освобождаване от глоба, могат да се възползват от възможността за намаляване на размера на глобите, които иначе следва да бъдат наложени. Съгласно точка 24 от посоченото известие, за да бъде допуснато до тази възможност, предприятието трябва да предостави на Комисията доказателства за твърдяното нарушение, които имат съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага.

77 Трябва да се посочи обаче, че копираните от служителите на Комисията данни са останали в притежание на жалбоподателите. Следователно те са били напълно в състояние да установят липсващата в тези цифрови копия информация, която е могла с оглед на предмета на разследването да има съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага.

78 Освен това, въпреки че, както по същество поддържат жалбоподателите, Комисията вече е разполагала с твърдите дискове на компютрите, които съдържат информация, която те са могли да предоставят в искането си за освобождаване от глоба, отново трябва да се припомни, че фактът, че Комисията е копирала набор от електронни писма на някои служители на Nexans France и твърдия диск на компютъра на г-н J., не означава, че тя е разгледала съдържанието на тези копия и че вече е имала достъп до съдържащата се в тях информация. Всъщност Комисията е проверила съдържанието на въпросните копия едва в Брюксел след изваждането им от запечатаните пликове. При тези обстоятелства жалбоподателите все още са имали възможност да разгледат съдържанието на твърдия диск и на електронните писма и да укажат на Комисията кои от съдържащите се в тях документи или доказателства имат добавена стойност спрямо вече събраните от Комисията в хода на разследването документи и доказателства.

79 От това следва, че противно на поддържаното от жалбоподателите, Комисията не им е попречила да оценят възможността да подадат искане за освобождаване от глоба.

80 Тъй като жалбоподателите се позовават на нарушение на правото им на защита, следва да се припомни, че взетите от Комисията мерки по разследването през фазата на предварителното разследване, по-специално мерките за контрол и исканията за предоставяне на информация, по естеството си включват подозрение от Комисията в извършване на нарушение и могат да имат съществено отражение върху положението на заподозрените предприятия. Следователно е важно да се избягва непоправимото увреждане на правото на защита в хода на тази фаза от административното производство, тъй като предприетите действия по събиране на доказателства могат да бъдат от решаващо естество за осигуряване на доказателства относно неправомерния характер на действията на предприятията, които могат да доведат до ангажиране на тяхната отговорност (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 79 и цитираната съдебна практика).

81 В случая обаче сам по себе си фактът, че съответните цифрови данни не са били разгледани в помещенията на Nexans France в Клиши, а в помещенията на Комисията в Брюксел, е без значение за спазването на правото на защита на жалбоподателите, щом е установено, че УПСД, на които са били записани копията на разглежданите цифрови данни, са отнесени в Брюксел в запечатани пликове, че Комисията е дала на жалбоподателите копие от тези данни, че отварянето на пликовете, в които се намират копията, и последващото им разглеждане е било извършено на договорена с жалбоподателите дата и в присъствието на техни представители, че помещенията на Комисията, в които са разгледани копията, са били надлежно защитени с поставянето на печати, че документите, извадени от тези копия, които Комисията е решила да приложи към преписката по разследването, са били разпечатани и описани, че копие от тези документи е било предоставено на жалбоподателите и че след приключване на разглеждането копията на въпросните твърди дискове са били изтрити окончателно.

82 Следователно твърдението за нарушение на жалбоподателите, изведено от нарушение на правото им на защита, трябва да се отхвърли като неоснователно.

д) По твърдяното нарушение на член 20, параграфи 3 и 4 от Регламент № 1/2003

83 Жалбоподателите упрекват Комисията, че е продължила разглеждането на копието на наборите от електронни писма на някои служители на Nexans France и копието на твърдия диск на компютъра на г-н J. в помещенията си в Брюксел, без да уведоми предварително белгийския орган за защита на конкуренцията.

84 В това отношение следва да се припомни, че от една страна, съгласно член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 „Комисията взема [решенията за проверка] след допитване до органа по конкуренция на държавата членка, на чиято територия ще се извърши проверката“, и от друга страна, съгласно член 20, параграф 3 от същия регламент „[в] разумен срок преди извършване на проверката Комисията уведомява за проверката органа по конкуренция на държавата членка, на чиято територия ще се извърши тя“.

85 Ratio legis на член 20, параграфи 3 и 4 от Регламент № 1/2003, посочен в съображение 24 от същия регламент, е да се позволи на органите за защита на конкуренцията на държавите членки да окажат активно съдействие на Комисията при упражняването на правомощията ѝ по член 20, параграф 1 от този регламент в областта на проверките.

86 В този смисъл в член 20, параграф 5 от Регламент № 1/2003 се уточнява, че „[д]лъжностните лица, както и лицата, упълномощени или назначени от органа по конкуренция на държавата членка, на чиято територия ще се извърши проверката, по искане на този орган или на

Комисията, активно подпомагат длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията“ и че „[з]а тази цел на тях се предоставят правомощията, посочени в параграф 2“.

87 В случая е безспорно, че Комисията се е консултирала с Autorité de la concurrence (France) (Орган за защита на конкуренцията, Франция), преди да приеме решението за проверка. Безспорно е също, че в разумен срок, преди да извърши проверката в помещенията на Nexans France, Комисията е уведомила посочения орган. Безспорно е и, че по време на проверката в помещенията на Nexans France инспекторите на Комисията са били придружени от представители на този орган.

88 При това положение трябва да се приеме, че в случая Комисията е спазила изискванията на член 20, параграфи 3 и 4 от Регламент № 1/2003.

89 Този извод не може да бъде поставен под съмнение от доводите на жалбоподателя.

90 Всъщност, противно на поддържаното от жалбоподателите, от член 20, параграфи 3 и 4 от Регламент № 1/2003 не следва, че в случая Комисията е длъжна „да се допита до“ или „да уведоми в разумен срок“ белгийския орган за защита на конкуренцията, когато поради практически съображения реши да продължи да разглежда в помещенията си в Брюксел документите, които е започнала да разглежда на територията на друга държава членка по силата на проверка по член 20 от Регламент № 1/2003, а само когато възнамерява да извърши проверка в помещенията на предприятие, разположено в Белгия.

91 От това следва, че твърдението за нарушение на жалбоподателите, изведено от нарушение от страна на Комисията на член 20, параграфи 3 и 4 от Регламент № 1/2003, трябва да се отхвърли като неоснователно.

е) По твърдяното нарушение на член 7 от Хартата

92 Жалбоподателите поддържат по същество, че тъй като спорните мерки надхвърлят правомощията на Комисията по Регламент № 1/2003, те нарушават и изискването за закрила срещу произволната и непропорционална намеса на публичната власт в сферата на частната дейност на всяко лице, независимо дали то е физическо или юридическо.

93 В това отношение следва да се припомни, че както бе констатирано в точка 64 по-горе, спорните мерки не надхвърлят правомощията на Комисията по Регламент № 1/2003. Следователно, ако жалбоподателите свързват твърдението за нарушение на член 7 от Хартата с предварителната констатация за нарушение на член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003, това твърдение трябва да се отхвърли като неоснователно.

94 Ако обаче твърдението за нарушение на член 7 от Хартата следва да се тълкува като самостоятелно оплакване, трябва да се посочи, че доводите на жалбоподателите по този въпрос се основават на същото схващане, на което почиват и доводите за нарушение на член 20, параграф 2 от Регламент № 1/2003, а именно че служителите на Комисията са копирали няколко набора от електронни писма, намерени в компютрите на г-н R. и на г-н J., както и твърдия диск на компютъра на г-н J., и са приложили въпросните копия направо към преписката по разследването, без да проверят предварително дали съдържащите се в тях документи са релевантни с оглед на предмета на проверката.

95 Както вече бе констатирано в точки 48—72 по-горе обаче, това схващане е погрешно, така че доводите на жалбоподателите за нарушението на член 7 от Хартата са неоснователни.

96 Ето защо доводът на жалбоподателите, че документите, иззети от Комисията по време на проверката в помещенията им, не могат да се използват в подкрепа на обжалваното решение, тъй като са получени неправомерно, трябва да се отхвърли.

97 Освен това трябва да се отхвърли и доводът на жалбоподателите, че обжалваното решение не може да се основе на документите, иззети по време на проверката, извършена от Комисията в помещенията на Prysmian, тъй като при събирането на тези документи Комисията е използвала същия метод като използвания при проверката, извършена от Комисията в собствените им помещения. Всъщност, дори да се предположи, че както се ограничават да твърдят жалбоподателите, документите, приложени към преписката в резултат на проверката в помещенията на Prysmian, са били събрани чрез същия метод като разглеждания в настоящото дело, достатъчно е да се посочи, че доводите на жалбоподателите относно незаконосъобразността на този метод бяха отхвърлени от Общия съд като неоснователни.

98 От гореизложеното следва, че въпросните копия на цифровите данни не са направени неправомерно и че следователно, противно на поддържаното от жалбоподателите, Комисията е могла законно да използва тези данни, за да обоснове извода си, че установеното в обжалваното решение нарушение е налице.

99 От всички изложени по-горе съображения следва, че първото основание трябва да се отхвърли по същество.

2. По второто основание, изведено от грешка в преценката при определянето на началната дата на участието на жалбоподателите в нарушението

100 Жалбоподателите поддържат, че Комисията неправилно е определила 13 ноември 2000 г. за начална дата на участието на Nexans France в нарушението. Това участие започнало едва на 22 февруари 2001 г., когато някои служители на Nexans, а именно г-н R. и г-н J. участвали в среща във формат „A/R“, организирана в Лондон (Обединеното кралство) във връзка с разпределянето на проекти за подводни и подземни електрически кабели.

101 В това отношение, от една страна, жалбоподателите изтъкват, че в своята съвкупност съдържащите се в преписката доказателства не установяват надлежно участието на служители на Nexans France в срещата във формат „A/R“ от 29 ноември 2000 г. в Куала Лумпур (Малайзия).

102 От друга страна, жалбоподателите отбелязват, че макар Комисията основателно да е счела, че те не носят отговорност за нарушението преди 13 ноември 2000 г., тя е заключила, че те са участвали в нарушението след тази дата въз основа на факта, че нарушението вече е било започнало от 18 февруари 1999 г. Противно на твърдяното от Комисията в съображение 1064 от обжалваното решение обаче, не било доказано надлежно, че нарушението е било налице, поне не считано от тази дата.

103 Най-напред според жалбоподателите в това отношение Комисията се позовава само на доказателствата, предоставени от някои от кандидатите за освобождаване от глоба, а именно Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems, които били обикновени слухове и чиято надеждност самата Комисия поставяла под съмнение. Изявленията на ABB в рамките на искането му за освобождаване от глоба, на които се позовава Комисията, също не били надеждни.

104 По-нататък, противно на изложеното в обжалваното решение, изявленията, направени в рамките на исканията за освобождаване от глоба, с които разполагала Комисията, потвърждавали, че през 1999 г. и до началото на 2001 г. картелът все още не е съществувал. От една страна,

доказателствата в преписката, предоставени от Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems, показвали само, че някои производители на електрически кабели са се срещали, без обаче да постигнат споразумение. От друга страна, предоставените от ABB доказателства показвали само опит за легитимно и проконкурентно сътрудничество в рамките на законен консорциум.

105 Накрая жалбоподателите оспорват доказателствената стойност на посочените в обжалваното решение преки доказателства, които сочат, че нарушението е било налице, считано от 18 февруари 1999 г. Повечето от тези доказателства представлявали общи и трудно разбираеми бележки на служители, които не съдържали информация за съдържанието на евентуалните срещи, нито за участниците в тях.

106 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

107 Що се отнася до датата, избрана от Комисията за начална дата на участието на Nexans France в нарушението, следва да се посочи, че както Nexans France, така и Nexans водят началото си от дейността в сектора на електрическите кабели на групата, съставена от [*поверително*] [1] и неговите дъщерни дружества.

108 Така на 13 ноември 2000 г. дъщерно дружество на [*поверително*], а именно [*поверително*], прехвърлило по-голямата част от дейността си в областта на подземните електрически кабели на едно от своите дъщерни дружества, наречено Vivalec, преименувано впоследствие на Nexans France. Това прехвърляне на дейност включвало и прехвърлянето на различни служители, като например г-н B., г-н R. и г-н J. В следващите месеци останалата част от дейността в сектора на електрическите кабели, осъществявана от дъщерните дружества на [*поверително*], е прехвърлена на изцяло притежавано от последното дъщерно дружество, наречено [*поверително*]. Впоследствие, но преди 12 юни 2001 г., Nexans France и [*поверително*] са продадени на новоучредено дъщерно дружество на [*поверително*]. На 12 юни 2001 г. [*поверително*] продава почти 80 % от дяловете на Nexans по повод на котирането на последното на фондовата борса и то става независимо от групата [*поверително*]. Впоследствие [*поверително*] продава всичките си дялове в Nexans, като последното става водещо дружество майка на групата Nexans (съображения 709 и 711 от обжалваното решение).

109 В обжалваното решение Комисията посочва, че доказателствата сочат, че служителите на [*поверително*], които на 13 ноември 2000 г. са били прехвърлени към Vivalec, което впоследствие е преименувано на Nexans France, са участвали пряко в нарушението от 18 февруари 1999 г. до 28 януари 2009 г. Комисията решава да не изпраща изложение на възраженията до дружествата от групата, съставена от [*поверително*] и неговите дъщерни дружества. Тя не взема отношение и по въпроса дали Nexans France носи отговорност за участието в картела преди 13 ноември 2000 г. като правоприемник на [*поверително*]. Комисията обаче избира тази дата за начална дата на участието на Nexans France в нарушението. Що се отнася до Nexans, то носи отговорност в качеството си на дружество майка за поведението на Nexans France едва от 12 юни 2001 г. (съображения 710, 711 и 912 от обжалваното решение).

110 От гореизложеното следва, че в действителност датата 13 ноември 2000 г., избрана от Комисията за начална дата на участието на Nexans France в нарушението, бележи само момента на прехвърлянето към Vivalec, преименувано впоследствие на Nexans France, на дейността на [*поверително*], засегната от вече съществуващо според Комисията нарушение, като прехвърлянето обхваща и основните служителите на тези дружества, които участват в антиконкурентните практики, а именно г-н B., г-н R. и г-н J.

1 Заличени поверителни данни.

111 От това следва, че преценката за основателността на настоящото основание трябва да се съсредоточи върху въпроса дали към датата 13 ноември 2000 г. нарушението, предмет на обжалваното решение, квалифицирано от Комисията като единно и продължено нарушение, вече е съществувало и дали съответните служители на [*поверително*], прехвърлени към Vivalec, впоследствие преименувано на Nexans France, вече са участвали в привеждането в действие на картела преди тази дата, така че участието им в срещата във формат „A/R“ от 22 февруари 2001 г. в Лондон може да се разглежда само като продължаване на по-ранната им антиконкурентна дейност. В това отношение не е необходимо да се проверява дали Комисията правилно е определила 18 февруари 1999 г. за начална дата на нарушението, предмет на обжалваното решение. Всъщност това, което е важно в случая, не е дали това нарушение е започнало на 18 февруари 1999 г., а дали то вече е било налице най-късно на 13 ноември 2000 г. и дали съответните служители са участвали в нарушението преди посочената среща.

112 В това отношение най-напред, що се отнася до това дали нарушението е съществувало преди 13 ноември 2000 г., от съображения 137—157 от обжалваното решение, които препращат към изявленията на Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems, направени в рамките на съвместното им искане за освобождаване от глоба, както и от документи от времето на настъпване на фактите, които те са представили в рамките на това искане, е видно че между 18 февруари 1999 г. и 22 февруари 2001 г. представителите на [*поверително*], и по-конкретно г-н J. и г-н R., са участвали в редица срещи, чиято цел е била да се разработят правилата за разпределяне на проекти за подземни и подводни електрически кабели в различни части на света или правилата за разпределяне на тези проекти между участниците в картела. Става дума за срещите във формат „A/R“, организирани на 18 февруари 1999 г. в Цюрих (Швейцария), на 24 март 1999 г. в Куала Лумпур, на 3 и 4 юни 1999 г. в Токио (Япония), на 26 юли 1999 г. в Лондон и на 19 октомври 1999 г. в Куала Лумпур. Що се отнася до 2000 г., Комисията споменава организирането на поне четири срещи, а именно на 1 и 2 март, на 11 май, през юли и на 29 ноември (вж. съображение 146 и приложение I към обжалваното решение). Тя констатира също, че съгласно бележките в бележника, предоставен от Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems Systems, г-н J. и г-н R. са участвали от името на [*поверително*] в няколко от тези срещи (съображение 146 от обжалваното решение).

113 Що се отнася до съдържанието на срещите, доказателствата, посочени от Комисията в обжалваното решение, и по-специално, възпроизведените в обжалваното решение бележки от срещите, отразяват обсъжданията относно изготвянето на споразумение за разпределяне на пазари, включително предвиждането в действие на споразумение за „националната територия“ и на споразумение за разпределяне на „износните територии“ съгласно предварително определена квота. Комисията посочва и доказателства, които потвърждават разпределянето на проекти още от 1999 г. В това отношение в обжалваното решение тя възпроизвежда образец от становище — документ, който позволява да се отчита и управлява разпределянето на проекти за електрически кабели между различните участници в картела. Според Комисията по време на посочените срещи е била обсъждана и възможността за привличане към тези споразумения на европейски предприятия, като например ABB, Brugg Kabel и Sagem, както и необходимостта от назначаването на японски координатор, за да се гарантира добрата комуникация между двете конфигурации на картела.

114 Комисията констатира също, че доказателствата, предоставени в рамките на съвместното искане за освобождаване от глоба на Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems, на които тя се основава, за да докаже наличието на картела преди 13 ноември 2000 г., се потвърждават от устните изявления на ABB, направени в рамките на искането за освобождаване от глоба на това дружество, както и от документи от времето на настъпване на фактите, предоставени от него в рамките на това искане. Всъщност в съображения 149 и 150 от обжалваното решение Комисията препраща към изявленията на ABB относно среща между служител на последното дружество и служител на [*поверително*] от април 2000 г. и относно репресивните мерки, наложени на ABB през май 2000 г. от страна на Pirelli, за това, че е

получило проект в Италия — територия, запазена за последното дружество. В съображение 151 от обжалваното решение тя възпроизвежда и електронно писмо и вътрешни бележки, които потвърждават че през април 2000 г. ABB вече е участвало в споразумението за „националната територия“, както и в последващото разпределяне на европейски проекти между членове „R“ на картела.

115 По-нататък посочените от Комисията доказателства потвърждават също, че служителите на [*поверително*] са изиграли важна роля в разработването и функционирането на споразуменията, в които се изразява установеното в обжалваното решение нарушение. Те не само са участвали активно в картела, като се започне от срещата от 18 февруари 1999 г. в Цюрих, но както е видно от бележките от срещата от 26 юли 1999 г. в Лондон, цитирани в съображение 141 от посоченото решение, те са поели и ангажимент да привлекат и други европейски предприятия към картела. Освен това, както отбелязва Комисията в съображение 154 от това решение, устните изявления на Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems позволяват да се потвърди, че именно г-н J., служител на [*поверително*], е бил автор на първото становище от септември 2000 г., на което се позовава Комисията в обжалваното решение.

116 Следва да се посочи, че поемането на дейността през ноември 2000 г. на [*поверително*] от Vivalec, преименувано впоследствие на Nexans France, не променя начина на функциониране на картела. Всъщност същите лица продължават да представляват предприятието по време на срещите на картела и да играят същата роля в нарушението. По-конкретно след ноември 2000 г. г-н J. продължава да отговаря за подготовката и актуализирането на становища и да изпълнява функциите на секретар на „група R“, който отговаря за контактите с „конфигурация A“ на картела (вж. по-специално съображения 94, 96, 99 и 211 от обжалваното решение).

117 Накрая трябва да се отбележат единният и продължен характер на нарушението и фактът, че в доказателствата, събрани от Комисията, не се споменава за прекъсване на дейността на картела в периода от началото на 1999 г. до началото на 2001 г. От обжалваното решение следва също, че представителите на [*поверително*] — г-н R. и г-н J., са присъствали на срещите на картела както през 1999 г., така и през 2000 г., макар че е възможно, както посочва Комисията в съображение 146 от обжалваното решение, те да не са присъствали на всички срещи, организирани през 2000 г.

118 Възможността някои от служителите на [*поверително*] да са отсъствали от някоя от срещите на картела, организирани през 2000 г., не може да породи съмнение относно непрекъснатостта на участието на съответното предприятие в картела, особено с оглед на съдържанието на бележките от срещата във формат „A/R“ от 22 февруари 2001 г. в Лондон, която според жалбоподателите бележи началото на участието на Nexans France в картела. Тези бележки съдържат списък на присъстващите, в който до името на служителите на Nexans France — г-н R. и г-н J, е отбелязана думата „[*поверително*]“, която показва, че става дума за бивши служители на [*поверително*]. Освен това в посочените бележки се отбелязва, че Nexans France е започнало да осъществява дейност и се уточнява, че котирането на Nexans на фондовата борса е отложено, но потвърдено, и че [*поверително*] вече ще е телекомуникационно предприятие. Следователно, противно на поддържаното от жалбоподателите, бележките от тази среща потвърждават, че участието на Nexans France в срещата не е нищо друго освен продължение на по-ранните антиконкурентни действия на г-н [J.] и г-н [R.] след преструктуриране на дейността, свързана с производството на електрически кабели, в рамките на групата, съставена от [*поверително*] и неговите дъщерни дружества.

119 Тези обстоятелства показват, от една страна, че най-късно в средата на 2000 г. установеният от Комисията в обжалваното решение картел вече е бил приведен в действие и че [*поверително*], представлявано по-специално от г-н R. и г-н J., е един от членовете — основатели на картела. От друга страна, от това следва, че Комисията правилно е приела, че участието на Nexans France в картела е само продължение на практиките, прилагани от служителите на

[*поверително*] от началото на 1999 г. Следователно Комисията не е допуснала грешка, като е приела, че участието на Nexans France в картела е започнало на 13 ноември 2000 г. в момента, в който Vivalec, преименувано впоследствие на Nexans France, е поело дейността на [*поверително*] в областта на подземните електрически кабели ведно със служителите, които участват пряко в картела.

120 Изложените от жалбоподателите доводи не могат да поставят под съмнение този извод.

121 Първо, трябва да се констатира, че жалбоподателите се опитват да поставят под съмнение доказателствената стойност на събраните от Комисията доказателства, като ги представят и анализират поотделно. Те анализират поотделно изявленията на кандидатите за освобождаване от глоба, като и доказателствата от времето на настъпване на фактите, представени от тези кандидати в рамките на исканията им за освобождаване от глоба.

122 В това отношение трябва да се припомни, че макар Комисията да е длъжна да посочи точни и непротиворечиви доказателства, за да докаже наличието на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, не е задължително всяко от приведените от нея доказателства да отговаря непременно на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Достатъчно е посочените от институцията улики, преценени в тяхната цялост, да отговарят на това изискване. Така уликите, посочени от Комисията в обжалваното решение с цел да се докаже наличието на нарушение на тази разпоредба от дадено предприятие, не трябва да се преценяват поотделно, а в тяхната съвкупност (вж. решения от 17 май 2013 г., Trelleborg Industrie и Trelleborg/Комисия, T-147/09 и T-148/09, EU:T:2013:259, т. 51 и цитираната съдебна практика и от 12 декември 2014 г, Repsol Lubricantes y Especialidades и др./Комисия, T-562/08, непубликувано, EU:T:2014:1078, т. 152 и 153 и цитираната съдебна практика). Освен това в повечето случаи съществуването на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (решение от 17 септември 2015 г., Total Marketing Services/Комисия, C-634/13 P, EU:C:2015:614, т. 26).

123 В случая, както бе посочено в точки 112—115 по-горе, доказателствата, изтъкнати от Комисията в обжалваното решение, потвърждават неправомерно установяване на контакт между европейските и японските производители на подводни и подземни електрически кабели, разработването на комплексно споразумение за разпределяне на пазари между тях и прилагането на това споразумение от началото на 1999 г. Тези доказателства потвърждават също, че служителите на [*поверително*], преименувано на Vivalec, а впоследствие на Nexans France, са играли ключова роля в тези контакти.

124 Второ, противно на поддържаното от жалбоподателите, изводът на Комисията, че нарушението е било налице в периода от началото на 1999 г. до началото на 2001 г., не се основава единствено на доказателствата, предадени от Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems в рамките на съвместното им искане за освобождаване от глоба. Макар да е вярно, че именно тези доказателства се посочват най-често в подкрепа на изводите на Комисията, последната се позовава и на доказателствата, предоставени от ABB, в които изрично се посочва участието на [*поверително*] в нарушението.

125 Жалбоподателите се заблуждават за значението на съображение 1064 от обжалваното решение, когато твърдят, че самата Комисия е потвърдила, че се е основала единствено на изявленията на Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems, за да докаже наличието на нарушението през първоначалния му период. В това съображение, което се намира в частта от решението, посветена на преценката с оглед на определянето на глобата на съвместното съдействие, оказано от Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems като втори кандидат за освобождаване от глоба, Комисията само констатира, че информацията, предоставена от тези кандидати, е равносилна на безспорни доказателства по смисъла на

точка 26 от Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер, тоест на доказателства със значителна доказателствена стойност. Тя посочва също, че може да докаже наличието на нарушението в периода от 18 февруари 1999 г. до 1 март 2001 г. единствено въз основа на тази информация, което само по себе си не изключва възможността тя да разполага с други доказателства за този период, а именно доказателствата, предоставени от ABB, което първо установява контакт с Комисията и започва да оказва съдействие в рамките на посоченото известие.

126 Трето, противно на твърдяното от жалбоподателите, няма основание да се поставя под съмнение истинността и надеждността на изявленията на Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems, нито на изявленията на ABB.

127 Всъщност според съдебната практика нито една разпоредба и нито един основен принцип на правото на Съюза забраняват на Комисията да се позове по отношение на дадено предприятие на изявленията на другите обвинени предприятия. В противен случай тежестта за доказване на противоречащото на член 101 ДФЕС поведение, която пада върху Комисията, би била прекалено голяма и несъвместима с възложената ѝ с Договора за функционирането на ЕС задача да следи за правилното прилагане на посочените разпоредби (вж. решение от 25 октомври 2005 г., Groupe Danone/Комисия, T-38/02, EU:T:2005:367, т. 285 и цитираната съдебна практика).

128 Макар по принцип на доброволните изявления на основните участници в един незаконен картел да се гледа с известно недоверие предвид възможността тези участници да са склонни да предоставят повече уличаващи доказателства относно дейността на техните конкуренти, фактът, че дадено лице е поискало спрямо него да се приложи Известието относно сътрудничеството, така че да бъде освободено от глоба или тя да бъде намалена, не означава непременно, че то е било склонно да представи изопачени доказателства относно участието на други членове на картела. Всъщност всеки опит да се подведе Комисията може да постави под съмнение искреното и пълно сътрудничество от страна на молителя и по такъв начин да застраши възможността му да извлече ползи от Известието относно сътрудничеството (решение от 12 юли 2011 г., Toshiba/Комисия, T-113/07, EU:T:2011:343, т. 94).

129 В случая Комисията несъмнено поставя под съмнение надеждността на изявленията на Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems, направени в рамките на съвместното им искане за освобождаване от глоба, и поради това намалява глобата на тези предприятия вместо с 50 % с 45 %. Съмненията на Комисията обаче не се отнасят до началото на нарушението, а само до датата на оттегляне на J-Power Systems от картела, тъй като кандидатите за освобождаване от глоба посочват различни дати за това оттегляне. Що се отнася до началния период на картела обаче, в съображение 1064 от обжалваното решение Комисията подчертава, че представените от Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems доказателства имат решаващо значение.

130 От друга страна, противно на поддържаното от жалбоподателите, изявленията на Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems не могат да се считат за доказателства, основани на „слухове“. Всъщност става дума за изявления, направени от законните представители на тези предприятия, които се вписват в контекста на доказателства от времето на настъпване на фактите, като извлеченията от програми и бележките от срещи. Освен това доказателствата, предоставени от Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и J-Power Systems, са подкрепени от доказателствата, предоставени от ABB в рамките на собственото му искане за освобождаване от глоба (вж. т. 114 по-горе).

131 Освен това, що се отнася до твърдението на жалбоподателите, че в жалбата си срещу обжалваното решение, регистрирана под номер T-445/14, ABB изглежда оспорва датата, избрана от Комисията за начало на участието му в картела, това твърдение следва да се отхвърли като

неотносимо, тъй като то не оказа влияние върху стойността на доказателствата, представени от това предприятие в заявлението му за освобождаване от глоба, които потвърждават наличието на картела от средата на 2000 г.

132 Четвърто, що се отнася до довода на жалбоподателите, че от изявленията на кандидатите за освобождаване от глоба е видно, че през 1999 г. и 2000 г. картелът все още не е съществувал, е достатъчно да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика, за да има споразумение по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, е достатъчно съответните предприятия да са изразили своята обща воля да възприемат определено пазарно поведение. Може да се счита, че е сключено споразумение по смисъла на посочената разпоредба, когато е налице съгласуване на волите по принцип за ограничаване на конкуренцията, дори когато конкретните елементи на ограничението все още са предмет на преговори (вж. решение от 16 юни 2011 г., Solvay/Комисия, T-186/06, EU:T:2011:276, т. 85 и 86 и цитираната съдебна практика).

133 От друга страна, от съдебната практика следва, че съгласно концепцията, присъща на разпоредбите на Договора относно конкуренцията, всеки стопански субект трябва да определя самостоятелно политиката, която възнамерява да следва на пазара. Макар това изискване за самостоятелност да не изключва правото на стопанските субекти да се приспособяват разумно към установеното или очаквано поведение на своите конкуренти, то изобщо не е съвместимо с установяването на какъвто и да е пряк или косвен контакт между тези субекти, който може да повлияе на поведението на пазара на настоящ или потенциален конкурент или да разкрие на такъв конкурент поведението, което съответният стопански субект е решил или предвижда да възприеме на пазара, когато тези контакти имат за цел или за резултат да доведат до условия на конкуренция, които не отговарят на нормалните условия на съответния пазар, с оглед на естеството на продуктите или на предоставяните престации, големината и броя на предприятията (вж. в този смисъла решение от 8 юли 1999 г., Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, т. 116—118 и цитираната съдебна практика).

134 В случая, както следва от точки 111—134 по-горе, установено е, че през 1999 г. и 2000 г. представителите на основните японски и европейски производители на подземни и подводни електрически кабели, включително на Nexans France, са се срещали, за да разработят правилата за разпределяне на проекти за подземни и подводни електрически кабели в различни части на света или за да разпределят тези проекти между участниците в картела. Макар преговорите за разработването на тези правила да са се проточили във времето, няма никакво съмнение, че представителите на участващите в тези срещи предприятия са имали обща воля да си поделят пазарите на проекти за подводни и подземни електрически кабели и че следователно са сключили антиконкурентно споразумение по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС.

135 От гореизложените съображения следва, че второто основание трябва да се отхвърли.

136 Предвид гореизложеното трябва да се заключи, че жалбоподателите не са успели да докажат наличието на незаконосъобразност или на грешка, допуснати от Комисията, които да обосноват пълната или частична отмяна на обжалваното решение.

137 Следователно искането за отмяна трябва да се отхвърли.

Б. По исканията за намаляване на размера на наложените глоби

138 Преди да се разгледат различните искания на жалбоподателите за намаляване на размера на наложените им глоби, следва да се припомни, че контролът за законосъобразност се допълва с правомощието за пълен съдебен контрол, признато на съда на Съюза, по силата на член 31 от Регламент № 1/2003 в съответствие с член 261 ДФЕС. Пълният съдебен контрол оправомощава съда да излезе от рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията и да

замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това да отмени, намали или увеличи наложената глоба или периодична имуществена санкция. Важно е обаче да се подчертае, че упражняването на правомощието за пълен съдебен контрол не е равнозначно на служебен контрол, и да се припомни, че производството пред юрисдикциите на Съюза е състезателно. С изключение на абсолютните основания за отмяна, които съдът е длъжен да разгледа служебно, като например липсата на мотиви на обжалваното решение, жалбоподателят е този, който трябва да посочи основанията срещу решението и да представи доказателства в подкрепа на тези основания (решение от 8 декември 2011 г., KME Germany и др./Комисия, C-389/10 P, EU:C:2011:816, т. 130 и 131).

139 Жалбоподателите искат намаляване на размера на наложените им глоби, с което да се отчете, от една страна, грешката, допусната от Комисията относно продължителността на участието на Nexans France в нарушението, и от друга страна, грешките, допуснати от Комисията във връзка с приложения спрямо тях коефициент за тежест на нарушението.

1. По грешката, допусната от Комисията относно продължителността на участието на Nexans France в нарушението

140 Следва да се отбележи, че продължителността на участието на Nexans France в картела спада към елементите от фактическия състав на нарушението, както е установено от Комисията в обжалваното решение, и поради това не може да бъде разглеждана от съда на Съюза на основание на член 31 от Регламент № 1/2003 (решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 77). От друга страна, доколкото искането на жалбоподателите в това отношение трябва да се тълкува в смисъл, че от Общия съд се иска да замени преценката на Комисията със собствената си преценка във връзка с мултипликационния коефициент за продължителността, използван от Комисията за изчисляване на наложените на жалбоподателите глоби, трябва да се посочи, че това искане се основава единствено на довода, че Комисията е допуснала грешка, като е определила 13 ноември 2000 г. за начална датата на участието на Nexans France в нарушението. От една страна обаче, трябва да се посочи, че такъв довод е неотносим към наложената на жалбоподателите с член 2, буква г) от обжалваното решение глоба, тъй като въпросната глоба им е била наложена поради участието в нарушението на предприятието, което те образуват по смисъла на член 101 ДФЕС в периода от 12 юни 2001 г. до 28 януари 2009 г. От друга страна, трябва да се посочи също, че анализът на второто основание за обжалване, повдигнато в подкрепа на искането за отмяна, не е показал никаква грешка, допусната от Комисията при определянето на датата 13 ноември 2000 г. за начало на участието на Nexans France в нарушението. Тъй като жалбоподателите не са представили никакви допълнителни доказателства, които в случая могат да обосноват изменение на мултипликационните коефициенти, използвани от Комисията при изчисляването на основния размер на наложените им с обжалваното решение глоби, трябва да се отхвърли искането им за намаляване на размера на тези глоби, доколкото се основава на твърдяната грешка, допусната от Комисията относно продължителността на участието на Nexans France в нарушението.

2. По третото основание, изведено от явна грешка в преценката и от нарушение на задължението за мотивиране и на принципа на равно третиране при определянето на коефициента за тежест на нарушението при изчисляването на размера на глобите

141 Настоящото основание е разделено на три части. В рамките на първата част жалбоподателите изтъкват, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката и не е изпълнила задължението си за мотивиране, като не е намалила коефициента за тежест, вземайки предвид доказателствата, че картелът е приведен в действие частично, ограничено и до голяма степен неефективно. В рамките на втората част те поддържат, че Комисията погрешно е увеличила този

коефициент, за да отчете общия пазарен дял на страните. В рамките на третата част жалбоподателите изтъкват, че като е приложила спрямо тях такъв коефициент, Комисията е нарушила принципа на равно третиране.

142 Преди да се разгледат трите части на настоящото основание, трябва да се припомни, че по силата на член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003 с решение Комисията може да налага глоби на предприятия, когато умишлено или поради небрежност нарушават разпоредбите на член 101, параграф 1 ДФЕС, като размерът на тези глоби се определя, като се вземат предвид по-специално тежестта и продължителността на нарушението.

143 Съгласно точки 19—22 от Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. един от двата фактора, на които се основава основният размер на глобата, е делът от стойността на съответните продажби, определен в зависимост от степента на тежест на нарушението. Оценката на тежестта на нарушението се извършва на индивидуална основа за всички видове нарушения, като се вземат предвид всички обстоятелства по случая. За да прецени дела от стойността на продажбите, който ще бъде приложен в конкретния случай, Комисията отчита редица фактори, като естеството на нарушението, общия пазарен дял на всички съответни предприятия, географския обхват на нарушението, както и дали нарушението е било извършено или не.

144 Комисията разполага със свобода на преценка при определяне на размера на глобите с цел да насочи поведението на предприятията към спазване на правилата в областта на конкуренцията (вж. решения от 12 декември 2012 г., Novácke chemické závody/Комисия, T-352/09, EU:T:2012:673, т. 43 и цитираната съдебна практика и от 14 март 2013 г., Dole Food и Dole Germany/Комисия, T-588/08, EU:T:2013:130, т. 662 и цитираната съдебна практика). Когато осъществява контрол върху размера на глобата обаче, съдът не може да се основе на тази свобода на преценка нито във връзка с избора на елементите, взети предвид при прилагане на посочените в Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г. критерии, нито във връзка с оценката на тези елементи, и да откаже да осъществи задълбочен контрол на размера на глобата както от правна, така и от фактическа страна (вж. в този смисъл решение от 8 декември 2011 г., KME Germany и др./Комисия, C-272/09 P, EU:C:2011:810, т. 102). Също така винаги когато Комисията реши да наложи глоби по силата на правото на конкуренцията, тя трябва да спазва общите принципи на правото, сред които са принципите на равно третиране и на пропорционалност съгласно тълкуването им от юрисдикциите на Съюза (решение от 12 декември 2012 г., Novácke chemické závody/Комисия, T-352/09, EU:T:2012:673, т. 44).

145 В случая следва да се припомни, че в обжалваното решение, и по-специално в съображения 997—1010, Комисията е преценила — във връзка с основния размер на глобата и определянето на тежестта на нарушението — че по естеството си нарушението спада към най-тежките ограничения на конкуренцията, което според нея обосновава налагането на ставка от 15 %. Освен това тя е увеличила тази ставка с 2 % за всички адресати на основание на общия пазарен дял и почти световния географски обхват на картела, който обхваща по-специално цялата територия на Европейското икономическо пространство (ЕИП). От друга страна, Комисията е приела, че поведението на европейските предприятия засяга конкуренцията в по-голяма степен отколкото това на останалите предприятия, тъй като, освен че са участвали в „картелна конфигурация A/R“, европейските предприятия са разпределяли помежду си и проектите за електрически кабели в рамките на „европейската картелна конфигурация“. По тази причина тя е определила дела от стойността на продажбите, който ще бъде приложен с оглед на тежестта на нарушението, на 19 % за европейските предприятия и на 17 % за останалите предприятия.

146 Трите части, изтъкнати от жалбоподателите, трябва да се разгледат в светлината на тези съображения.

а) По първата част от третото основание

147 Жалбоподателите посочват, че в хода на административното производство са изтъкнали доводи, с които са доказали, че повечето от продажбите на електрически кабели не са били засегнати от установеното в обжалваното решение нарушение. Те поддържат, че като е отказала да намали дела от стойността на продажбите, за да отчете това частично и до голяма степен неефективно осъществяване на нарушението, Комисията е допуснала явна грешка в преценката и е опорочила обжалваното решение с неизлагане на мотиви по искането им за намаляване на коефициента за тежест.

148 В това отношение жалбоподателите уточняват, първо, че споразумението за „националната територия“ не е могло да се отрази на европейския пазар, тъй като по технологични и логистични причини японските производители не са представлявали реална заплаха за европейските производители на този пазар. Така дори без споразумението резултатът от цитираните в обжалваното решение европейски процедури за възлагане на обществени поръчки нямало да бъде различен.

149 Второ, жалбоподателите твърдят, че картелът засяга много малка част от продажбите на електрически кабели в Европа. Те посочват, че през разглеждания период са осъществили повече от 4 000 свързани с нарушението продажби на електрически кабели в Европа. В изложението на възраженията обаче били описани по-малко от 100 случая на манипулиране на процедурите за възлагане на обществени поръчки. Жалбоподателите изтъкват, че не съществува единен европейски пазар на подводни и подземни електрически кабели, на който всички продажби да се извършват по един и същ начин и при едни и същи конкурентни условия. Поради това Комисията не можела да екстраполира малка част от проектите, включващи електрически кабели, а именно проектите, предназначени за операторите на преносни системи, за да докаже, че е налице нарушение, което засяга един широк пазар. Жалбоподателите изтъкват също, че Комисията не е доказала, че нарушението е оказало влияние върху цените, фактурирани на клиентите, или върху цените, платени от потребителите.

150 Трето, според жалбоподателите за повечето от продажбите на електрически кабели, попадащи в обхвата на обжалваното решение, нямало доказателства за нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС.

151 Четвърто, жалбоподателите твърдят, че макар да има доказателства за наличието на споразумение между конкурентите за продажбите на електрически кабели, в повечето случаи това споразумение не е могло да се приложи. Като примери за причините, поради които споразумението не е било прилагано, жалбоподателите посочват един случай на нереализиран проект поради отмяна на обсъжданата в рамките на картела обществена поръчка, друг случай на легитимно сътрудничество между производителите на електрически кабели, случая с един клиент, който не търсел конкуренти оферти, тъй като по-специално се интересувал от патентована от конкретен производител технология, и един случай на възлагане на проект на предприятие, което не е участвало в картела, въпреки че този проект е бил обсъждан между членовете на картела. Те посочват също, че тяхната вътрешна структура не позволява прилагането на споразумението, тъй като служителите, които са участвали в срещите на картела, често не са имали контакт с екипите, които подготвят офертите. Освен това твърде дългият период на управление на проектите за електрически кабели, както и промяната на клиентите и на спецификациите на офертите, правели неефективни първоначалните срещи между конкурентите.

152 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

1) По твърдяната грешка в преценката

153 Следва да се констатира, от една страна, че с доводите си жалбоподателите по същество упрекват Комисията, че при определянето на размера на глобите не е взела предвид ограничения обхват и дори липсата на действителни последици от нарушението на съответния пазар. По-конкретно жалбоподателите поддържат, че нарушението не е „засегнало“ по-голямата част от посочените в изложението на възраженията продажби на електрически кабели или че споразумението не е „могло да окаже влияние върху клиентите“, и по-специално върху цените, които са им били фактурирани. Накрая те изтъкват, че външни за картела фактически обстоятелства са отслабили последиците му.

154 От друга страна, някои от доводите на жалбоподателите са свързани с липсата на доказателства за съществуването на споразумението. Впрочем отговорът, който Комисията дава на доводите на жалбоподателите, също се позиционира на плоскостта на доказването на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, и по-специално на въпроса дали е необходимо да се доказват последиците от нарушение като разпределянето на пазари, което може да се квалифицира като нарушение с оглед на целта. Комисията поддържа по същество, че тъй като установеното в обжалваното решение нарушение е нарушение с оглед на целта, в съответствие с установената съдебна практика (вж. решение от 13 декември 2012 г., Expedia, C-226/11, EU:C:2012:795, т. 35 и цитираната съдебна практика), тя не е била длъжна да доказва последиците от него. Комисията се позовава и на съдебната практика, съгласно която привеждането в изпълнение, макар и частично, на споразумение с антиконкурентна цел е достатъчно за отхвърляне на възможността да се приеме, че не е налице отражение на посоченото споразумение върху пазара (решение от 25 октомври 2005 г., Groupe Danone/Комисия, T-38/02, EU:T:2005:367, т. 148).

155 В писмената си реплика жалбоподателите изясняват позицията си, като посочват, че доводите им относно ограниченото привеждане в действие на нарушението и относно неоказването на влияние на нарушението върху цената са изтъкнати във връзка с тежестта на нарушението, а не във връзка с констатацията за наличие на нарушение. Според жалбоподателите антиконкурентно споразумение, което не е напълно приведено в действие и което във всички случаи не е оказало влияние върху цените, платени от клиентите, трябва да се счита за по-малко тежко от споразумение, което е напълно приведено в действие и което е причинило вреда на клиентите, като е довело до повишаване на цените.

156 В това отношение трябва да се констатира, че в повечето доводи на жалбоподателите, обобщени в точки 153—155 по-горе, се смесват понятието „извършване“ на нарушението, което се съдържа в точка 22 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г., и понятието „действително отражение върху пазара“, което, когато може да бъде определено, може да бъде взето предвид от Комисията при определянето на размера на глобата съгласно Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г.,глава 8,том 3, стр. 69, наричани по нататък „Насоките за определяне на размера на глобите от 1998 г.“). Съгласно самия текст на точка 22 от Насоките за определяне на размера на глобите от 2006 г., които са приложими към фактите по случая, Комисията обаче не е длъжна непременно да вземе предвид действителното отражение върху пазара или липсата на такова отражение като утежняващо или смекчаващо обстоятелство при преценката на тежестта на нарушението за целите на изчисляване на размера на глобата. Достатъчно е, както в случая, определеното от Комисията равнище на дела от стойността на продажбите, което трябва да се вземе предвид, да бъде обосновано с други обстоятелства, способни да повлияят на определянето на тежестта на нарушението съгласно последната разпоредба, като самото естество на нарушението, общия пазарен дял на всички съответни предприятия и неговия географски обхват.

157 Следователно, ако с доводите си жалбоподателите целят да докажат, че по независещи от волята на членовете на картела причини последният не е могъл да породи последиците си или да доведе до очакваните резултати, тези доводи трябва да се отхвърлят.

158 Ако доводите на жалбоподателите трябва да се тълкуват в смисъл, че според тях Комисията не е доказала привеждането в действие на нарушението, тези доводи също не могат да се уважат.

159 Всъщност следва да се отбележи, че единственият довод на жалбоподателите, за който може да се приеме, че се отнася до привеждането на нарушението в действие, е че Nexans France не е могло да приведе споразуменията в действие поради вътрешната си организация, тъй като служителите, които са участвали в срещите на картела, не са имали контакт с екипите, които подготвят офертите. Този довод обаче не може да бъде уважен, тъй като твърдяната липса на капацитет за привеждане в действие на предписанията на разглежданите споразумения, не е достатъчна, за да се обори констатацията на Комисията, основана на посочените в обжалваното решение и неоспорени от жалбоподателите доказателства, че подобно на останалите членове на картела Nexans France като цяло е спазвало споразумението за „националната територия“ и е участвало в разпределянето между азиатските и европейските производители на проектите за електрически кабели, които ще бъдат реализирани в „износните територии“, както и в разпределянето между европейските производители на проектите за електрически кабели, които ще се реализират в рамките на „износните територии“, разпределени на последните, и проектите за електрически кабели, които ще се реализират на „националната територия“ на европейските производители.

2) По твърдяното нарушение на задължението за мотивиране

160 Що се отнася до твърдението за нарушение, изведено от липсата на мотиви, следва да се припомни, че изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция на Съюза — да упражни своя контрол (решение от 29 септември 2011 г., Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 147 и цитираната съдебна практика).

161 В случая трябва да се посочи, че противно на твърдяното от жалбоподателите, в съображение 1007 от обжалваното решение Комисията е посочила причината, поради която е счела — в отговор на доводите, изтъкнати от жалбоподателите в хода на административното производство — че единното продължено нарушение е било напълно приведено в действие. Комисията всъщност е припомнила, че „фактът, че споразуменията не са били изцяло приведени в действие не означава, че антиконкурентните споразумения не са били прилагани на практика“ и че фактът, че „[тя] не разполага с доказателства за извършването на антиконкурентни действия във всяка държава членка и от всяка договаряща страна, покрита от картела, не означава, че картелът не е бил приведен в действие“.

162 Освен това в съображение 1006 от обжалваното решение Комисията отговаря на довода на жалбоподателите, който също е изтъкнат в хода на административната процедура, че нарушението не е оказало отражение върху конкуренцията в ЕИП, като изтъква, че доколкото споразуменията, санкционирани с обжалваното решение, представляват нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС не е било необходимо, за целите на изчисляване на размера на глобата, тя да доказва или да взема предвид степента на въздействие на тези споразумения върху пазара или върху конкуренцията.

163 В това отношение трябва да се подчертае, че обстоятелството, че цитираната от Комисията в бележка под линия 1413 в подкрепа на обяснението, предоставено в съображение 1006 от обжалваното решение, съдебна практика е ирелевантна и че това обяснение не е подходящо основание за отказа да се вземе предвид твърдяната липса на последици от нарушението в ЕИП на етапа на преценката на тежестта на нарушението (вж. т. 156 по-горе), е неотносимо в подкрепа на настоящото твърдение за нарушение.

164 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, тъй като той спада към законосъобразността по същество на спорния акт. Ето защо твърдените нарушения и доводите, с които се цели да се оспори обосноваността на този акт, нямат действие при основание, изведено от липса или от непълнота на мотивите (вж. в този смисъл решения от 22 март 2001 г., France/Комисия, C-17/99, EU:C:2001:178, т.35 —38 и от 15 юни 2005 г., Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, EU:T:2005:221, т. 52 и 59).

165 Следователно първата част от третото основание трябва да се отхвърли.

б) По втората част от третото основание

166 Жалбоподателите посочват, че от съображения 998—1010 от обжалваното решение е видно, че Комисията е увеличила дела от стойността на продажбите с 2 % за всички предприятия, от една страна, поради размера на общия пазарен дял на всички предприятия, и от друга страна, поради географския обхват на нарушението. Те изтъкват, че увеличението на основание на размера на общия пазарен дял е неоснователно, тъй като по време на нарушението някои от участниците са се сменили, и по-конкретно някои предприятия са се присъединили към нарушението едва след 18 февруари 1999 г. и са преустановили участието си преди крайната дата — 28 януари 2009 г.

167 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

168 В това отношение следва да се отбележи, че макар, както твърдят жалбоподателите, всички участващи в картела предприятия да не са участвали в него през целия разглеждан период, това не променя факта, че от една страна, през по-голямата част от своето съществуване картелът е обединявал водещи европейски и японски производители на подводни и подземни електрически кабели с високо и с много високо напрежение. Освен това в периода от края на 2001 г. до 2006 г. картелът е бил подсилен с участието на по-малки европейски доставчици, като например Brugg Kabel, nkt cables, Safran и Silec Cable, а в периода от края на 2002 г. до средата на 2005 г. с участието на южнокорейски доставчици. От друга страна, както посочва Комисията, а жалбоподателите не го оспорват, броят на участниците на съответния пазар, които не са адресати на обжалваното решение, е изключително ограничен. При тези обстоятелства след извършването на задълбочен контрол следва да се констатира, че Комисията не е допуснала грешка, като е приела, че в своята съвкупност адресатите на решението представляват почти всички предприятия на пазара на подводни и подземни електрически кабели с високо и с много високо напрежение в ЕИП. Тя основателно е приела, че това обстоятелство, както и почти световният географски обхват на картела, който жалбоподателите не оспорват, утежняват нарушението и следователно обосновават увеличаването с 2 % на дела от стойността на продажбите, който трябва да се вземе предвид.

169 Следователно втората част от третото основание трябва да се отхвърли.

в) По третата част от третото основание

170 Жалбоподателите изтъкват, че прокараното от Комисията разграничение между европейските и японските предприятия по отношение на дела от стойността на продажбите, който е възприет, за да се отчете тежестта на нарушението, противоречи на принципа на равно третиране.

171 Жалбоподателите припомнят, че делът от стойността на продажбите, приложен от Комисията за европейските предприятия, е с 2 % по-висок от приложения за други предприятия. За да обоснове тази разлика, в съображение 999 от обжалваното решение Комисията посочвала, че наред с механизмите за разпределяне в конфигурация A/R на картела „някои проекти в ЕИП [са били] предмет на допълнително разпределяне между европейските производители в „европейската картелна конфигурация“. Жалбоподателите обаче подчертават, че според Комисията „това поведение, което фактически [е] само на европейските производители, [е] увеличило интензитета на нарушаването на конкуренцията, което вече е било причинено от споразумението за разпределяне на пазари между европейските, японските и [южнокорейските] производители, а следователно и тежестта на нарушението“ и че „[д]опълнителното нарушаване на конкуренцията, причинено от „европейската картелна конфигурация“, [обосновава] увеличаване на степента на тежест с 2 % за предприятията, които са участвали в тази аспект на картела“.

172 Жалбоподателите оспорват това разграничение, като твърдят, от една страна, че „европейската картелна конфигурация“ се е прилагала само от европейските предприятия. Всъщност от обжалваното решение било видно, че японските и южнокорейските предприятия са участвали в обсъждането на някои проекти на европейски клиенти. От друга страна, жалбоподателите считат, че Комисията не е показала по какъв начин посочената конфигурация е „увеличила интензитета на вече причиненото нарушаване на конкуренцията“, нито какво е „допълнителното нарушаване“, причинено от тази конфигурация.

173 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

174 Трябва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика винаги когато Комисията реши да наложи глоби по силата на правото на конкуренцията тя трябва да спазва общите принципи на правото, сред които е принципът на равно третиране съгласно тълкуването му от юрисдикциите на Съюза. Този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. решения от 27 юни 2012 г., Bolloré/Комисия, T-372/10, EU:T:2012:325, т. 85 и цитираната съдебна практика и от 19 януари 2016 г., Mitsubishi Electric/Комисия, T-409/12, EU:T:2016:17, т. 108 и цитираната съдебна практика).

175 Що се отнася до преценката на тежестта на поведението на европейските предприятия в сравнение с поведението на азиатските, и по-специално на японските предприятия, следва да се припомни, че Комисията е квалифицирала нарушението, предмет на обжалваното решение, като единно продължено нарушение, съставено от две конфигурации, а именно „картелна конфигурация A/R“ и „европейска картелна конфигурация“. Първата от тези конфигурации включва, от една страна, споразумение за „националната територия“, по силата на което японските и южнокорейските предприятия се ангажират да напуснат европейската „национална територия“, запазена за членове „R“ на картела, в замяна на същия ангажимент от страна на последните да напуснат японската и южнокорейската „национална територия“, и от друга страна, споразумение за разпределяне на проекти в по-голямата част от останалия свят, наречен „износна територия“. Както е видно от точка 12 по-горе, втората от тези конфигурации цели да разпредели между европейските производители проектите в европейската „национална територия“ и проектите, разпределени на европейската страна, в „износните територии“.

176 Причините, поради които Комисията счита, че двете конфигурации на картела са част от едно единно нарушение, са изложени в съображения 527—619 от обжалваното решение. В това отношение, що се отнася до условието за наличие на една и съща обща цел, свързваща посочените конфигурации на картела, в съображение 534 от това решение Комисията констатира следното:

„Европейската картелна конфигурация (както и разпределянето между азиатските предприятия) е подчинена на общото споразумение и го изпълнява. Всъщност по време на европейските срещи във формат „R“ европейският координатор препредава обсъжданията, проведени по време на срещите във формат „A/R“ […]. За тази цел страните често организират срещи във формат „R“ малко след срещите във формат „A/R“ […]. Освен това по време на срещите във формат „R“ страните изразяват интереса си към проекти в износните територии, които да бъдат обсъдени по време на срещите във формат „A/R“. Също така страните, участващи в срещите във формат „A/R“, са информирани за основните обсъждания в „европейската картелна конфигурация“ […]. Така „европейската картелна конфигурация“ е неразделна част от един общ план“.

177 Комисията е счела, че повечето от японските и южнокорейските предприятия са отговорни за участие в целия картел, включително в европейската му конфигурация. По-специално тя е признала за отговорни за картел в неговата цялост японските предприятия от твърдото ядро на картела, а именно Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable и общото им предприятие J-Power Systems, както и Furukawa Electric, Fujikura и общото им предприятие Viscas.

178 В съображение 537 от обжалваното решение обаче Комисията е нюансирала нивото на участие в картела на различните дружества. Всъщност тя е приела следното:

„Твърдото ядро на участниците в картела (Nexans, Pirelli/Prysmian, Furukawa [Electric], Fujikura и Viscas, Sumitomo [Electric Industries], Hitachi [Cable] и [J-Power Systems]) е едно и също за [подземните и подводните електрически] кабели и прилага едновременно [споразумението за] националната територия и споразумението за разпределянето на проекти в износните територии. Докато по обективни причини японските и [южнокорейските] предприятия не са участвали в европейската картелна конфигурация, Nexans и Pirelli/Prysmian са били активни и в двете“.

179 Именно въз основа на тази констатация в съображение 999 от обжалваното решение, до което се отнасят доводите на жалбоподателите, Комисията е стигнала до извода, че нарушението, извършено от европейските предприятия, трябва да се счита за по-тежко от нарушението, извършено от японските предприятия, и че поради участието им в „европейската картелна конфигурация“ делът от стойността на продажбите на европейските предприятия, възприет за целите на изчисляване на основния размер на глобата, следва да се увеличи с 2 %.

180 В това отношение следва да се приеме, че дори да се предположи, че е доказан, фактът, че както твърдят жалбоподателите, участието на японските предприятия е било сходно с това на европейските предприятия, що се отнася до „европейската картелна конфигурация“, не може да постави под съмнение извода на Комисията, че разпределянето на проекти в рамките на ЕИП представлява допълнителен елемент, който заслужава да бъде санкциониран с допълнителен процент за тежестта на нарушението.

181 Всъщност, от една страна, следва да се отбележи, че наред с „картелна конфигурация A/R“, в рамките на която европейските и азиатските предприятия са се споразумели по-специално да не навлизат в „националните си територии“, европейските производители, включително жалбоподателите, си поделят различните проекти за електрически кабели, които са били разпределени на членове „R“ на посочения картел. По-конкретно, както следва от съображение 73 от обжалваното решение, такава подялба се отнася както до разпределянето на

проекти в „износните територии“, извършвано в рамките на „картелна конфигурация A/R“, така и до разпределянето на проекти, които се падат на членове „R“ съгласно споразумението за „националната територия“, тоест проектите в „националната територия“ на европейските производители. От друга страна, следва да се посочи, че макар разпределянето на проекти в рамките на „картелна конфигурация A/R“ и разпределянето на проекти в рамките на „европейската картелна конфигурация“ да са тясно свързани, както посочва Комисията в съображение 534 от обжалваното решение, в случая последната конфигурация включва и допълнителен ангажимент за разпределяне на проекти, който надхвърля спазването на правилата за разпределяне в рамките на „картелна конфигурация A/R“.

182 Освен това, противно на поддържаното от жалбоподателите, няма съмнение, че разпределянето на проекти за подземни и подводни електрически кабели с високо напрежение в рамките на „европейската картелна конфигурация“ е задълбочило нарушаването на конкуренцията, причинено в ЕИП от „картелна конфигурация A/R“.

183 При това положение е оправдано, както поддържа Комисията, оценката на тежестта на поведението на производителите, които участват в „европейската картелна конфигурация“, и по-специално на европейските производители, да отразява допълнителното увреждане на конкуренцията в ЕИП.

184 Ето защо доводът на жалбоподателите, че по същество Комисията е допуснала грешка в преценката, като е приела, че японските производители не са участвали в „европейската картелна конфигурация“ на същото равнище както европейските предприятия, е без значение за установяването на нарушение на принципа на равно третиране по отношение на жалбоподателите.

185 Всъщност, дори да се предположи, че е основателен, подобен довод може само да обоснове увеличението на възприетия по отношение на японските предприятия дял от стойността на продажбите.

186 Това обстоятелство обаче е ирелевантно, що се отнася до дела от стойността на продажбите, възприет по отношение на жалбоподателите, за да се отчете тежестта на поведението им, тъй като принципът на равно третиране не може да обоснове каквото и да било право на недискриминационно прилагане на незаконосъобразно третиране (решение от 11 септември 2002 г., Pfizer Animal Health/Съвет, T-13/99, EU:T:2002:209, т. 479).

187 От гореизложеното следва, че трябва да се отхвърли третата част от третото основание, а следователно и третото основание като цяло.

188 Тъй като основанията и доводите, изтъкнати от жалбоподателите в подкрепа на искането им за изменение, са отхвърлени и тъй като липсват доказателства, които могат да обосноват намаляването на размера на глобите в случая, исканията за намаляване на размера на глобите трябва да се отхвърлят.

189 Предвид всички изложени по-горе съображения жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

IV. По съдебните разноски

190 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Nexans France SAS и Nexans SA да заплатят съдебните разноски.

Collins Кънчева Barents

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юли 2018 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелствата по спора 2

А. Жалбоподателите и съответният сектор 2

Б. Административното производство 2

В. Обжалваното решение 3

1. Разглежданото нарушение 3

2. Отговорността на жалбоподателите 4

3. Наложените глоби 4

II. Производството и исканията на страните 5

III. От правна страна 6

А. По искането за отмяна 7

1. По първото основание, изведено от липса на правно основание, от нарушение на решението за проверка, на правото на защита, на член 20, параграфи 2—4 от Регламент № 1/2003 и на член 7 от Хартата 7

а) По начина на провеждане на проверката 8

б) По твърдяната липса на правно основание на спорните мерки 9

в) По твърдяното нарушение на решението за проверка 12

г) По твърдяното нарушение на правото на защита 13

д) По твърдяното нарушение на член 20, параграфи 3 и 4 от Регламент № 1/2003 14

е) По твърдяното нарушение на член 7 от Хартата 15

2. По второто основание, изведено от грешка в преценката при определянето на началната дата на участието на жалбоподателите в нарушението 16

Б. По исканията за намаляване на размера на наложените глоби 22

1. По грешката, допусната от Комисията относно продължителността на участието на Nexans France в нарушението 23

2. По третото основание, изведено от явна грешка в преценката и от нарушение на задължението за мотивиране и на принципа на равно третиране при определянето на коефициента за тежест на нарушението при изчисляването на размера на глобите 23

а) По първата част от третото основание 25

1) По твърдяната грешка в преценката 26

2) По твърдяното нарушение на задължението за мотивиране 27

б) По втората част от третото основание 28

в) По третата част от третото основание 29

IV. По съдебните разноски 31

i — „След първоначалната публикация на този текст в Сборника е направено изменение в точка 20.“